

# Pecetea 6-a

## PECETEIA JUDECĂȚII

Să deschidem Bibliile la Ioan 16.33, pentru că vreau să mergem cu același subiect cu care am mers până acum și să vorbim despre Pecetea judecării, despre care fratele Branham ne-a spus că este Pecetea a șasea.

Așadar, el numește Pecetea a șasea, Pecetea judecării și aș vrea să vorbim astăzi despre ea.

„V-am spus aceste lucruri ca să aveți pace în Mine. În lume veți avea neazuri, dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea.”

Aleluia! Vedem că după atâția ani, Dumnezeu continuă să Se descopere, ceea ce ne arată măreția și frumusețea Sa.

De la ultimele noastre servicii, am început să mă adâncesc în Peceți și Îi mulțumesc Domnului că ne deschide o altă perspectivă pe care aș dori s-o împărtășesc și cu voi.

Noi am putut vedea că slujba fratelui Branham se potrivește perfect cu Scripturile, iar când citim acest Cuvânt, putem vedea că acest Cuvânt este așezat în straturi. Astfel, putem citi Scripturile și să obținem din ele o conduită morală, ceea ce este un lucru bun. Putem afla ce trebuie și ce nu trebuie să facem, ceea ce este înțelept, ce ne aduce binecuvântările sau blestemele lui Dumnezeu.

Noi putem citi această Carte și să câștigăm un Cod de conduită morală în viața noastră, ceea ce este foarte bine, dar putem s-o citim și să vedem calea Duhului Sfânt, din Geneza până în Apocalipsa, ce a făcut El înainte, ce face El acum sau ce va face în viitor, ceea ce este minunat. Sau putem merge mai departe în straturile Scripturii pe care, dacă le putem dezveli, putem afla taina referitoare la Cine este Dumnezeu. Apoi, putem merge mai adânc și să vedem taina despre cine suntem noi.

Așadar, noi putem lua această Biblie și s-o citim la un nivel, apoi să mergem și la nivelul următor, dar copiii lui Dumnezeu din zilele din urmă continuă să meargă mai adânc și mai adânc și mai adânc în acest Cuvânt. Este ca și cum pornește de la o dimensiune, apoi avem două dimensiuni, apoi trei dimensiuni, dar apoi El devine Trup, o Viață vie pretutindeni în jurul nostru, iar noi am văzut că aceasta este valabil și cu Mesajul orei, pentru că fratele Branham a fost un profet al Cuvântului.

Noi am înțeles că dacă profetul Isaia a spus ceva, aceasta urma să aibă mai multe împliniri de-a lungul timpului, pentru că există o împlinire naturală și una duhovnicească a cuvintelor spuse de el. Dar ce se întâmplă dacă vine în scenă un alt profet? Va fi la fel? Noi continuăm să citim Cartea lui Isaia și ea încă se mai descoperă și după mii de ani. Citim cartea lui Ezechiel și ea continuă să se desfășoare, citim cartea lui Hagai și vedem că și ea se descoperă în zilele în care trăim noi, iar când vedem toate acestea, ce credem că se va întâmpla cu Mesajul? El este un Profet al Cuvântului și va continua să se desfășoare, același lucru fiind valabil și pentru descoperirea celor șapte Peceți.

Noi am citit timp de mulți ani descoperirea celor șapte Peceți și am înțeles că ele au fost apogeul slujbei fratelui Branham. El a așteptat-o ani de-a rândul, a vorbit despre ea și a predicat-o în timp ce se desfășura și a spus: „Aceasta este o săptămână minunată și se întâmplă atât de multe lucruri minunate. Înțelegeți ce se întâmplă?” El a continuat să spună ce eveniment minunat a fost descoperirea Peceților și ne-a întors privirile spre el zicând: „Aceasta a fost legitimarea slujbei mele,” după care a început să spună lucruri precum: „Eu trebuie să mă micșorez, iar El trebuie să crească, pentru că nu vom fi doi în același timp.” Spre sfârșitul slujbei sale, el a spus anumite lucruri, dar întotdeauna ne-a îndreptat înapoi la Peceți.

Trebuie să mărturisesc că atunci când citeam Pecețile, le luam în ordine: Pecetea întâi, Pecetea a doua, a treia, etc., și am observat că fratele Branham se învârtea în jur, spunea câte o poveste sau spunea: „Azi am fost să mă rog pentru Cutare sau Cutare,” după care ajungea la Pecetea în sine, la cele întâmplate sub acea Pecete și spunea: „Acest Cuvânt înseamnă aceasta. Aceasta s-a întâmplat atunci, aceasta se va întâmpla în viitor.”, și predica toată Pecetea în jur de zece sau cincisprezece minute. Apoi, relata din nou unele lucruri, iar eu m-am gândit: „Ar fi putut să predice fiecare Pecete în zece sau cincisprezece minute.”

Totuși, noi realizăm că predicarea Peceților este cel mai important lucru pe care l-a făcut fratele Branham. El a spus că în aceste șapte Peceți este legată întreaga Biblie și că descoperirea Peceților descoperă Biblia întreagă. Dar cum a putut fi descoperită Biblia în cincisprezece minute pe seară? Aceasta a fost o mare întrebare până când am înțeles că poveștile pe care le spunea el erau de fapt pilde.

Fratele Branham a adus Pecețile exact în același fel în care le-a adus și Isus. Isus ne-a adus Pecețile în Matei 24. El a început să spună anumite lucruri, iar când a terminat cu Pecetea a șasea, nu a spus nimic despre Pecetea a șaptea, ci a zis: „Ascultați pilda smochinului: când smochinul înfrunzește, știți că vara este

aproape.” Apostolii stăteau acolo și aveau o mulțime de întrebări la care căutau răspunsuri, dar Isus a parcurs Pecețile în doar câteva versete, după care a început să le spună pilde. Însă pildele descopereau Pecețile. Pildele ne spun ceea ce dorim să știm.

Noi trebuie să înțelegem că în Matei 24, Isus le-a vorbit apostolilor care Îi pusese o întrebare. El le-a adus totul în pilde, iar pildele spuneau mai mult din poveste. Dar El nu a spus pildele de dragul apostolilor, pentru că ei nu ar fi înțeles niciodată despre ce le vorbea. Înțelegeți? Adevărul este că nu a existat nici o altă zi, până astăzi, în care să se cunoască însemnătatea cuvintelor Sale: „Când înfrunzește smochinul, știți că vara este aproape.” Acum, noi știm că aceasta se referă la întoarcerea Israelului înapoi în țara sa natală și la faptul că el devine din nou o națiune.

Așadar, Isus a spus pilda, a spus Pecetea, dar nu a spus-o pentru cei care-L ascultau, ci a spus-o pentru voi și pentru mine.

Este posibil ca fratele Branham să fi predicat Pecețile la fel ca Domnul Isus? El este un profet al Cuvântului, deci este același lucru o dată și încă o dată. De îndată ce vedem tiparul, acesta se repetă. Cel mai important lucru în Scripturi este să vedem tiparul, să înțelegem ceea ce face Dumnezeu.

În Pecetea a șasea, fratele Branham a spus: „Aceasta este totul: numai Hristos și Antihrist.” Ce spunea prin aceasta? Că întreaga descoperire a Peceților, întreaga descoperire a Bibliei este în legătură cu Hristos și cu Antihrist, îi descoperă pe ei doi, pentru că totul a început sus în cer, înainte de a fi neascultarea de pe pământ. Acolo a existat o răzvrătire pentru că Lucifer și îngerii săi s-au răzvrătit împotriva lui Mihail și a îngerilor Săi, iar bătălia aceea s-a mutat pe pământ. Astfel, ceea ce vedem din Geneza până în Apocalipsa este bătălia dintre Hristos și Antihrist. Despre ce vorbește Geneza, Exodul și Leviticul? Despre Hristos și Antihrist de-a lungul acestui timp. De aceea, când a ajuns la Peceți, fratele Branham a spus: „Acestea sunt numai Hristos și Antihristul.” De ce spunea aceasta? Pentru că El descoperea întreaga poveste a Scripturii.

Teologii fac o mare greșală când citesc Biblia și încearcă să obțină partea istorică și s-o facă să se potrivească cu partea arheologică, să stabilească ordinea evenimentelor și să obțină toate detaliile, așa cum am încercat să facem și noi cu Pecețile. Ei au reușit să alinieze totul, dar nu pot să vadă povestea, pentru că este povestea Răscumpărării, este o scrisoare de dragoste, este povestea a ceea ce era în gândul lui Dumnezeu, a ceea ce voia El să facă. Acesta este motivul pentru care iubesc atât de mult predica „Hristos este Taina lui Dumnezeu descoperită.”

Frater Branham nu a venit să ne încarce cu fapte, detalii, cifre sau date, ci ne-a

spus că tema întregii Scripturi este una singură, este o singură idee, un singur obiectiv pe care Dumnezeu a dorit să-l îndeplinească și care a avut trei părți.

Astfel, dacă ascultăm predica „Hristos este Taina lui Dumnezeu descoperită”, și mergem înapoi dar, așa cum spune el, nu putem să-L găsim pe Hristos în fiecare rând și în fiecare verset, trebuie să citim Biblia din nou. De ce? Pentru că Hristos este totul, Hristos este Taina lui Dumnezeu descoperită, ceea ce înseamnă că de fiecare dată când este descoperită Taina lui Dumnezeu, Acela este Hristos. De aceea, voi sunteți Hristos și eu sunt Hristos, pentru că noi facem parte din această Taină a lui Dumnezeu care este descoperită astăzi.

Atunci, ce a făcut fratele Branham? Ne-a spus povestea, iar noi am căutat faptele concrete, detaliile. Noi am făcut cu Pecețile exact același lucru pe care l-au făcut teologii cu Biblia. Nu am făcut-o intenționat, dar pur și simplu nu am știut ce să facem pentru că Dumnezeu are un timp hotărât pentru fiecare lucru, are o descoperire care trebuie să vină în zilele din urmă, și are o credință de răpire care trebuie să vină la biserică.

Aici se ridică o întrebare: Este posibil să ajungem la credința de răpire înainte de timpul răpirii? De ce întreb aceasta? Pentru că credința de răpire este cea care ne va răpi. Nu va exista nimic care să țină pe loc credința de răpire, așa cum atunci când aveți credință pentru vindecarea voastră, nu există nimic s-o poată opri, pentru că în Împărăția lui Dumnezeu totul funcționează prin credință. Astfel, de îndată ce vom primi credința de răpire, noi vom fi răpiți.

Înseamnă că Dumnezeu trebuie să lase un vâl, o perdea până când este timpul potrivit, până când intră înăuntru ultimul suflet, pentru ca Mireasa Sa să fie răpită toată deodată. Scriptura nu spune nicăieri că un suflet este răpit acum, iar altul peste douăzeci de ani.

Așadar, eu trebuie să spun: „Doamne, arată-mi ce-mi scapă, Te rog, pentru că pe măsură ce Tu descoperi mai mult, noi pășim în acele lucruri descoperite.”

Pe măsură ce ne este descoperit un strat, noi pășim în el și ne bucurăm pentru că ne explică ultimii cincizeci de ani de Mesaj. Este descoperirea unui alt strat, a unei alte fâșii, iar credinciosul care pășește în el, se bucură de tot ce este acolo, după care se descoperă un alt strat și pășește acolo. Noi facem aceasta acum și vom continua așa până când vom ajunge cu toții la credința de răpire și la schimbarea trupurilor noastre.

Acum privim la Pecetea judecății și știm cu toții că este vorba de Pecetea a șasea. Eu nu voi intra în detaliile, evenimentele sau în ceea ce se va întâmpla în viitor în Pecetea a șasea, pentru că am citit despre ele și le cunoaștem. Noi știm cu toții că Pecetea a șasea a fost deschisă în al doilea Război Mondial, dar fratele Branham nu

a spus că s-a închis înapoi. Pecetea a șasea s-a deschis atunci, pentru că necazul a început în al doilea Război Mondial și merge mai departe până în timpul Necazului celui mare, iar fratele Branham a spus: „Cine deschide acea Pecete?” Tot el a spus că „Pecetea a șasea este deschisă de cei doi martori din Apocalipsa 11, Moise și Ilie, care merg la Israel, pentru că sub această Pecete cad pe pământ urgiile, ei fiind cei cărora le este dată puterea să le aducă pe pământ.”

Așadar, ei sunt cei care deschid Pecetea în totalitate, sunt cei care vor aduce Necazul. Este frumos.

Apoi, am aflat că Pecetea a șasea și Trâmbița a șasea sună în același timp, pentru că Trâmbița a șasea este al doilea vai.

După Pecetea a patra, există trei VAI-uri: „Vai, vai, vai de locuitorii pământului...”, iar acestea sunt: Primul Război Mondial, Al doilea Război Mondial și al Treilea Război Mondial.

Al doilea Război Mondial este Trâmbița a șasea.

Dacă Trâmbița a șasea este Al doilea Război Mondial și Pecetea a șasea s-a deschis în Al doilea Război Mondial, prigoana împotriva evreilor, înseamnă că Trâmbița a șasea și Pecetea a șasea merg împreună. Acestea sunt evenimentele și detaliile lor, iar noi știm că urgiile vin pe pământ, deoarece sub Pecetea a șasea va fi o curățire a pământului, o distrugere a oamenilor și a pământului, pentru a-l aduce în starea potrivită pentru Mileniu.

Toate acestea, tot ce se întâmplă începând cu Al doilea Război Mondial, are loc sub Pecetea a șasea, iar noi trebuie să înțelegem că tot ce se petrece în jurul nostru este sub efectul Peceții a șasea. Noi o punem aici în Al doilea Război Mondial, apoi încercăm s-o punem mai încolo, în Necazul cel mare, dar nu realizăm că Pecetea a șasea s-a deschis, a fost crăpată și a început să miște lucrurile la locul lor. Ce a început să facă? A început să unească puterile lumii, a început un război și a început să-i împingă pe evrei în țara lor natală, iar noi ne aflăm încă sub efectele Peceții a șasea.

Pecetea a șasea a fost deschisă și încă lucrează și se mișcă alături de Trâmbița a șasea. Noi nu vrem s-o punem aici sau acolo, ci spunem doar că trăim sub efectele ei. Amin! Să nu puneți niciodată aceste lucruri altundeva, ci haideți să le luăm în dreptul nostru și să spunem: „Ce se întâmplă în dreptul meu? Ce se întâmplă astăzi? Ce se petrece în viața mea?” pentru că fratele Branham a spus că descoperirea celor șapte Peceți descoperă întreaga Biblie. Am înțeles aceasta?

Biblia este Hristos în formă de literă, sub formă de Cuvânt. Mai târziu, Pavel a privit la ucenicii săi și a spus: „Voi sunteți epistole scrise”, și tot el a spus: „Cuvântul nu este scris pe table de piatră, ci în inimi de carne.” (2Corinteni 3.3). așadar, acum

Cuvântul este scris în voi, iar voi deveniți Cuvântul viu sau manifestarea Cuvântului, ceea ce înseamnă că sunteți Cuvântul. Înseamnă că dacă Pecețile descoperă taina întregii Scripturi, iar voi aveți Scripturile în voi și faceți parte din Scripturi, dacă Cuvântul este în voi și voi faceți parte din Cuvânt, Pecețile trebuie să deschidă, să descopere viața voastră. Deci, dacă Pecețile descoperă Cuvântul, și voi sunteți Cuvântul, înseamnă că Pecețile trebuie să vă descopere pe voi.

Când fratele Branham a predicat Pecețile, s-au petrecut mult mai multe lucruri, deci nu a fost doar informația despre Necaz. Ce ni s-a spus despre Necaz este foarte important și noi trebuie să știm aceste lucruri, dar există ceva pentru mine, astăzi. În Pecetea a șasea, Pecetea judecății există o taină care deschide viața mea, așa că mă voi înțelege mai bine pe mine, scopul meu, ce face Dumnezeu cu mine și cum este dezvăluit Cuvântul meu. Aleluia!

Cine vrea să citească din nou Cartea Peceților? Acolo nu sunt numai evenimente și numere, ci eu sunt Cuvântul, iar cele șapte Peceți descoperă Cuvântul, ridică taina care a fost așezată peste Cuvânt și implicit descoperă taina cu privire la noi. Astfel, acum putem privi înapoi în viața noastră și să înțelegem fiecare schimbare, toate lucrurile prin care am trecut, toate au sens pentru că eu fac parte din Cuvânt, iar Dumnezeu lucrează cu mine așa cum a lucrat cu toți oamenii din Cuvânt. Cu alte cuvinte, El face cu noi, ceea ce a făcut cu Rut, cu Estera, etc., iar eu pot vedea că Pecețile care au deschis taina lui Rut, deschid și taina mea, pentru că odată ce Dumnezeu stabilește un tipar, El îl păstrează. Tiparul nu se schimbă. Aleluia!

Pentru mine este uimitor faptul că înainte de a începe să predice Pecețile, fratele Branham a predicat „Dumnezeu ascuns și descoperit în simplitate”, iar tot ceea ce trebuie să facem noi este să vedem tiparul, pentru că tiparul se repetă. Este atât de simplu încât poate înțelege chiar și un copil. Problema este în mintea noastră, noi facem lucrurile atât de complicate prin faptul că încercăm să stabilim datele și succesiunea evenimentelor, dar nu vedem povestea. În Biblie, noi putem vedea o succesiune de evenimente: împăratul acesta este înaintea celui alt, în Cronici găsim numele acesta sau acela și o mulțime de date, dar nu vedem ținta. Scopul acelor relatări nu este ca noi să avem cunoștințe istorice, ci scopul lor este să înțelegem taina din Cuvânt, să-L vedem pe Hristos în Biblie, să vedem că aceasta este descoperirea lui Dumnezeu, este Hristos care Se mișcă de-a lungul epocilor, Dumnezeu materializat ca să poată fi văzut, simțit, auzit și cunoscut. Aleluia!

În anul 1953, fratele Branham a predicat un mesaj intitulat „Israel și Biserica”, în care atinge Pecetea a șasea. Atunci, el a stabilit un tipar care trebuie să continue și care arăta că Israel și Biserica merg în paralel, Israel din punct de vedere firesc, iar Biserica din punct de vedere duhovnicesc. El ne-a arătat aceasta în primul

Exod. Astfel, ceea ce s-a întâmplat în primul Exod s-a întâmplat și în al doilea, iar ceea ce s-a întâmplat în al doilea Exod, se va întâmpla și în al treilea.

Pavel a luat aceasta, iar în Evrei a spus: „Aceste lucruri au fost scrise ca să ne servească drept pilde.” Ce anume? Ceea ce s-a întâmplat cu Israelul. Atunci, Pavel a predicat bisericii nou testamentale și a spus același lucru, adică a arătat că Israel și Biserica se preumbresc una pe cealaltă și merg în paralel. Astfel, Dumnezeu face cu biserica ceea ce a făcut și cu Israelul.

Așadar, noi putem lua acest principiu și vom vedea că de îndată ce începe, tiparul nu se mai oprește, ci se repetă tot timpul. Înseamnă că dacă a fost un prim Exod, trebuie să fie și un al doilea.

Dacă privim la partea firească a Pecetii a șasea, vedem că deschiderea ei a avut un scop, Al doilea Război Mondial a avut un scop. Care a fost acest scop conform spuselor fratelui Branham?

„A fost mâna duioasă a lui Iahveh care-i ducea pe evrei înapoi în țara lor natală, ca să poată mânca din Pomul Vieții.” Dacă aceasta este ceea ce a făcut El pentru evrei, ce face Pecetea a șasea în viețile noastre? Apoi înțelegem că atunci Pecetea a șasea vine în plinătate, aduce cu sine urgiile și Necazul de trei ani și jumătate, deci curăță lumea. Ea distruge tot ceea ce trebuie distrus, curățând pământul și pregătindu-l pentru Mileniu.

Întrebarea care se ridică acum este: Dacă Pecetea a șasea, Pecetea judecății va lua pământul, partea naturală, și-l va distruge, îl va curăța pentru Mileniu, ce va face ea pentru sufletele noastre? Ce ne face nouă?

Pecetea a șasea este Pecetea judecății, dar Scriptura spune că „judecata stă să înceapă de la casa lui Dumnezeu.” (1Petru 4.17). Înseamnă că noi nu putem spune: „Judecata nu este pentru biserică!”, deoarece judecata este în mod cert pentru biserică. Dar marea judecată de la tronul alb nu are nimic a face cu Mireasa. Totuși, Scriptura spune că judecata trebuie să înceapă de la casa Domnului. Am înțeles aceasta?

Așadar, noi avem Pecetea a șasea, Pecetea judecății care lucrează în viața noastră, iar dacă ea lucrează în viața noastră și ne arde, dacă ne frânge în bucăți și aduce urgii asupra noastră, nu face decât să ne înnoiască pentru odihna noastră, pentru odihna Duhului Sfânt. Cu alte cuvinte, noi nu putem veni la Duhul Sfânt fără să trecem prin Pecetea a șasea, nu putem ajunge la Mileniu. Astfel, aflăm că și noi înșine trebuie să trecem prin Pecetea judecății. Deci, Pecețile deschid Pecețile din viața mea.

Îmi amintesc că am venit la Mesaj, căutându-l disperat pe Duhul Sfânt și am fost reînnoit. Îmi amintesc agonia și necazul și faptul că sufletul meu era tulburat

pentru că eram conștient de faptul că eram greșit în totalitate și că niciodată nu aveam cum să am dreptate. Realizam că nu există nimic bun în mine, nici măcar un lucru. Acela nu era un verset biblic, ci era rugăciunea mea. De ce? Pentru că eram sub Pecetea a șasea, sub Pecetea judecății, iar mâna lui Dumnezeu Se cobora supra mea. Și ce se întâmpla? El încerca să mă reînnoiască pentru Mileniu, pentru odihna mea în Duhul Sfânt. Eu mă apropiam de odihnă, dar nu puteam intra în ea fără Pecetea a șasea, însă noi nu putem avea Pecetea a șasea fără judecată, fără pocăință, fără să recunoaștem cât am fost de căzuți și cât de multă nevoie avem de El; noi trebuie să recunoaștem că nu suntem nimic și că merităm toate urgiile care vor fi turnate în viața noastră, că o merităm pe fiecare dintre ele și încă mai mult. Astfel, când ajungem la această Pecete, noi suntem reînnoiți pentru Mileniu, suntem pe cale să intrăm în odihnă.

Astăzi nu am foarte multe notițe, dar am o inimă plină și aș vrea să vă împărtășesc și vouă din ea. S-ar putea să sar dintr-un loc în altul, dar vreau să vă aduc un tablou complet.

Când a urcat pe tron Solomon, fiul lui David, avem din nou Israelul și Biserica. Solomon îl preumbrea pe Hristos care va lua scaunul de domnie al lui David în Mileniu. Citind povestea, noi vedem că Solomon nu a putut duce biserica în Mileniu imediat după ce a luat tronul, nu a putut s-o ducă în Pecetea a șaptea până când nu a trecut-o mai întâi prin Pecetea a șasea. De ce aceasta? Pentru că David nu a făcut niciodată judecată asupra israeliților. Astfel, l-a lăsat să plece pe omul care l-a scuipat și i-a dat drumul lui Ioab. El nu a judecat aceste lucruri pentru că Scriptura spune că Dumnezeu a dat toată judecata Fiului.

Deci, de îndată ce așează tiparul, El îl păstrează tot timpul. Astfel, dacă Dumnezeu avea să dea judecata Fiului, David trebuia să dea toată judecata lui Solomon.

Astfel, când a venit în scenă Solomon, David i-a spus: „Să nu-l uiți pe Șimei, pe Ioab și pe cutare sau cutare. Să nu-i uiți! De ce? Pentru că îi dădea toată judecata fiului.

Nu iubiți Cuvântul Domnului? Dacă înțelegem tiparul, el nu se schimbă niciodată. Înseamnă că Solomon trebuia să înceapă judecata din Casa Domnului. El nu judeca filistenii, hetii sau alte națiuni, ci îi judeca pe israeliți; curăța biserica de toate duhurile care au venit împotriva lui Dumnezeu.

Ce s-a întâmplat cu Israelul după ce a avut această perioadă de curățire? Au intrat în Mileniu. De ce? Pentru că sub judecata lui Solomon, Dumnezeu i-a trecut prin Pecetea judecății, prin Pecetea a șasea, ca să poată intra în odihnă.

Tiparul nu se schimbă niciodată. Aceasta s-a întâmplat cu Israelul, se va întâmpla cu lumea întreagă, dar se va întâmpla și cu mine și cu voi.



Fratele Branham a spus că de fiecare dată când venim la biserică, noi suntem judecați. Noi venim la judecată pentru că viețile noastre sunt judecate de Cuvânt, deoarece ne putem uita la acest Cuvânt și să spunem: „Doamne, arde-mă fiindcă nu sunt bun de nimic, pentru că în mine nu este nimic bun.” De ce spunem aceasta? Pentru că de fiecare dată când venim la Pecetea a șasea, obținem o descoperire proaspătă a Peceteii a șaptea.

Acest tipar este foarte bine stabilit în Scripturi, iar dacă acum mergem înapoi, Pecețile descoperă taina întregii Scripturi.

Astfel, acum putem înțelege viața lui Moise, pentru că el nu a putut ajunge la Rugul care nu se mistuia înainte de a fi respins. El a trebuit să meargă în pustie și să stea sub judecată timp de patruzeci de ani. Numărul patruzeci este numărul judecății. Și după ce a trecut prin Pecetea a șasea, a văzut Stâlpul de Foc în Rugul care nu se mistuia, a ajuns în Isaia 6 unde a fost curățat de cărbunele încins de pe altar, a fost însărcinat din nou și a plecat înapoi. Vedeți? După ce a trecut prin judecata Peceteii a șasea, Moise a putut să facă ceea ce nu a putut face înainte.

Prieteni, acesta este tiparul și el nu se poate schimba.

Uitați-vă la Samson. El s-a născut pentru a fi un izbăvitor și a început să izbăvească Israelul din mâna filistenilor. Dar noi trebuie să înțelegem că tiparul biblic trebuie să rămână adevărat.

Samson a făcut lucruri care nu erau corecte, care nu erau bune, ceea ce l-a dus la judecată, la Pecetea a șasea, unde îl vedem învârtind la moară cu ochii scoși. Nu mai avea nici o descoperire, avea ochii scoși și muncea pentru dușman. Dar ce s-a întâmplat? A început să aibă o descoperire a Peceteii a șaptea care creștea pe capul lui. Vedeți? După ce a ajuns în necaz, la judecată, sub Pecetea a șasea, a primit o descoperire proaspătă și a intrat din nou în însărcinarea sa, așa cum a făcut și Isaia. Isaia se baza pe Ozia, dar a trebuit să ajungă la o descoperire proaspătă, iar atunci a spus: „Vai de mine!”. Ce era aceasta? O nouă însărcinare. Același lucru s-a întâmplat cu Moise, cu Samson, cu apostolul Pavel. Ei au fost oamenii lui Dumnezeu și înainte de Pecetea a șasea și după Pecetea a șasea.

Samson a avut o descoperire și s-a pocăit. Vedeți? Pecetea a șasea îi aduce întotdeauna pe copiii lui Dumnezeu la pocăință. Aceasta este cheia: pocăința. Astfel, Samson a venit la pocăință și a spus: „Doamne, iartă-mă”, iar atunci a fost însărcinat din nou. Și ce spune Biblia? După ce a trecut prin Pecetea a șasea, la moartea sa a ucis mai mulți dușmani decât a ucis în toată viața sa. De ce? Pentru că a venit la Pecetea a șasea.

Apostolul Pavel a venit în scenă, a fost lovit de Stâlpul de Foc cu orbire, iar Anania a mers, și-a pus mâinile peste el și scrie că imediat după aceea, Pavel s-a dus în

sinagogă și a început să-l vestească pe Hristos. Dar nu a avut succes, așa că, înainte de a primi însărcinarea cuvenită slujbei sale, a trebuit să meargă pentru trei ani și jumătate în pustia Arabiei.

Așadar, Pavel a venit la Domnul, a fost umplut cu Duhul Sfânt, apoi a mers afară și a început să predice în sinagogă. Dar aflăm că ceva nu a mers bine, pentru că a trebuit să meargă în pustia Arabiei timp de trei ani și jumătate. Priviți slujba sa după ce a venit de acolo. Vedeți? Ceva s-a schimbat pentru Moise, pentru Samson, pentru apostolul Pavel.

Gândiți-vă la apostoli. Fiecare dintre ei au fost chemați de Dumnezeu; au fost chemați de Isus Hristos Însuși, au intrat în slujbă, au scos afară draci și s-au întâmpnat lucruri minunate, dar trebuiau să ajungă la Pecetea a șasea. Apoi, L-au văzut pe domnul lor atârnat pe o cruce, după care L-au pus într-un mormânt, iar atunci toți au trecut prin necaz, prin judecată.

Petru este un exemplu bun. Dacă ne uităm la Petru, când a cântat cocoșul a treia oară, s-a dus și a plâns cu amar. Ce era aceasta? El se afla sub judecată, sub Pecetea a șasea.

Odată ce Dumnezeu stabilește un tipar, îl păstrează până la sfârșit. Puteți vedea acum de ce Pecețile deschid taina întregii Scripturi? Acum, putem vedea tiparul care rămâne adevărat. Petru se afla în tipar, dar urma să se întâmple ceva, urma să aibă o descoperire proaspătă pe care avea s-o primească la Rusalii. Priviți la însărcinarea lui după ce a căzut Focul Duhului Sfânt și Petru a fost ars cu un cărbune din Focul altarului. Vedeți, tiparul nu se schimbă niciodată.

Așadar, acum vedem că această Pecete a judecății este mult mai mult decât perioada Necazului, iar Scriptura vorbește mult despre aceasta.

În predica „Eu știu”, scrie:

„De ce îngăduie Dumnezeu să vină necazurile? Dumnezeu înhamă necazul, îi pune zăbalele în gură și-l determină să-L asculte, așa că necazurile ne aduc într-o părtășie mai apropiată cu Dumnezeu.

Nu a existat nici un curcubeu până când nu a venit potopul. Astfel, după ce Noe a fost apăsător în acea stare, după ce a plutit timp de patruzeci de zile și patruzeci de nopți prin furtună, micuța arcă fiind aruncată în sus și-n jos prin apă, deci numai după ce s-a terminat potopul, el a văzut pentru prima dată curcubeul, Legământul nădejdiei, Legământul făgăduinței. Noe a văzut făgăduința numai după ce a trecut prin necaz.”

Gândiți-vă la aceasta! Noe a fost dus în starea aceea, dar numai după ce a fost dus acolo, a văzut curcubeul.

Ce a făcut Pecetea a șasea cu evreii? I-a presat într-o anumită stare. Ce se

întâmplă cu credinciosul? Judecata, necazul îl aduce pe credincios în starea în care trebuie să fie, îl pune în poziția sa. Ce a făcut în viața noastră? Ne-a pus în poziția noastră. Înțelegeți? Noi suntem înafara poziției noastre, iar mâna lui Dumnezeu vine și ne aduce înapoi. Ce face El? Ne pune înapoi în poziția noastră.

Aceasta este 1Corinteni 11: „Judecați-vă voi înșivă pentru că altfel sunteți judecați”. Noi ar trebui să ne judecăm singuri, pentru că dacă suntem judecați, suntem pedepsiți de Domnul, ca să nu fim judecați odată cu lumea. Vedeți? Pedepșa lui Dumnezeu vine ca să nu fim judecați o dată cu lumea. Astfel, dacă nu venim la judecată cu Domnul, peste noi vine Pecetea a șasea și pedeapsa Domnului, ca să nu fim osândiți odată cu lumea, ci să ne întoarcem în poziția dată de Cuvânt.

„Toiagul și nuiua Ta mă mângâie”. Tot Cuvântul este zidit pe acest ciclu, toată Scriptura. Viața noastră este acest ciclu și are loc zilnic, săptămânal. Astfel, noi am avut în viața noastră evenimente majore ale Pecetii a șasea, dar apoi am avut evenimente minore. Întotdeauna aceste lucruri se întâmplă ca să venim la pocăință, la „Vai de mine! Sunt un om cu buze necurate și locuiesc în mijlocul unui popor cu buze necurate.” Ce se întâmplă? El ne pune întotdeauna la locul nostru, în poziția noastră. El l-a pus pe Isaia în poziția sa, l-a pus pe Samson în poziția sa, l-a pus pe Moise în poziția sa, i-a pus pe apostoli în poziția lor. Puteți vedea tiparul? Noi am crezut că nu vom avea necazuri și că facem doar greșeli, dar nu este așa.

Aceasta este frumusețea Pecetii a șasea pentru credincios. Pentru necredincios aduce nimicirea, dar pe credincios îl pune în poziția corectă. Pecetea le face pe ambele. Pe necredincios îl duce direct la nimicire. De ce? Care a fost răspunsul lui Cain când a venit sub Pecetea a șasea? Când Isaia a ajuns sub mâna lui Dumnezeu, el a spus: „Vai de mine!” Când Samson a ajuns sub Pecetea a șasea, s-a pocăit, dar când a ajuns Cain sub Pecetea a șasea, sub Pecetea judecății, el a spus: „Aceasta este prea greu pentru mine!” Puteți vedea diferența?

Acum judecați-vă viața și spuneți: sunteți Cain sau Isaia? Când în viața voastră vin anumite lucruri, spuneți: „Aceasta este prea mult, Doamne! Cum poți aștepta atât de mult de la mine?” Dacă faceți aceasta, vorbiți ca și Cain. Pecetele au venit să deschidă taina vieții noastre, să ne pună în poziție, să ne explice unde ne aflăm și Planul lui Dumnezeu, dacă suntem de partea lui Hristos sau a Antihristului.

Astfel, dacă asupra vieții noastre vin încercări, iar mâna lui Dumnezeu apasă asupra noastră și ne pedepsește, nu vom spune: „Doamne, aceasta este prea mult, ceri prea mult. Aceasta este mult mai mult decât pot duce. De ce îngădui toate acestea?”, ci vom zice: „Vai de mine! Doamne, sunt greșit, corectează-mă, Te rog. Îndreaptă-mă și iartă-mă, Dumnezeule Atotputernic.”, pentru că dacă vom ajunge

la acest punct în Pecetea a șasea, vom păși imediat în Pecetea a șaptea. Aleluia! Vedeți tiparul? Este atât de simplu încât chiar și un copil ar vedea aceasta. De ce? Pentru că El l-a dat copiilor, pruncilor. Nu celor înțelepți și învățați, ci pruncilor. El a spus-o în așa fel încât atunci când primim descoperirea, primim cheia, iar când primim cheia începem să deschidem. Deschidem, deschidem, deschidem, iar atunci toate ușile sunt deschise, iar noi începem să înțelegem lucruri pe care nu le-am înțeles niciodată. Atunci, viața noastră începe să fie pusă în rândulială, începe să aibă sens, începem să înțelegem că Solomon al nostru ne duce în Mileniu. Dar înainte ca să facă aceasta, El trebuie să curețe Biserica. Înainte ca Dumnezeu să mă poată duce în Mileniu, Hristos trebuie să curețe Biserica mea. Aleluia. Mulțumim Domnului.

Aș vrea să începeți să citiți Pecetea a șasea, dar s-o citiți diferit de cum ați făcut-o înainte. Când începeți s-o citiți, spuneți: „Doamne, îngăduie-mi să pot vedea povestea Ta, taina Ta.”

Primul lucru pe care îl spune fratele Branham la începutul Peceții a șasea, chiar după ce salută biserica și se roagă, este:

„Bună seara, prieteni. Este un privilegiu să fiu din nou aici în seara aceasta, să fiu în serviciul Domnului. Am întârziat puțin pentru că am fost chemat la o urgență, la un om care era pe moarte. Mama lui vine aici.”

Fratele Branham era acolo ca să predice Pecetea a șasea, Pecetea judecății, și a spus: „Puteți să vă așezați. Am întârziat puțin pentru că am fost chemat la o urgență, la un om care era pe moarte.” Se pare că acest om se afla sub judecată.

„Mi-au spus că băiatul era pe moarte, așa că am mers să văd umbra unui om care era pe moarte într-un pat, un bărbat care este de vârsta mea. Dar într-o clipă am văzut un om care s-a ridicat în picioare, slăvindu-L pe Dumnezeu.

Astfel, dacă suntem dispuși să ne mărturisim păcatele, Doamne, să facem ceea ce este bine și să cerem milă, să-L chemăm pe El, Dumnezeu este binevoitor și așteaptă să ne-o dea.”

El a pășit la amvon, s-a rugat, iar după ce adunarea s-a așezat, primul lucru pe care l-a făcut, a fost să le descopere Pecetea a șasea. Acolo fusese un om care era pe moarte, dar într-o clipă, a văzut că omul acela muribund s-a ridicat în picioare pe deplin sănătos. Ce ne spunea prin aceasta? Că dacă ne pocăim, ne mărturisim păcatele și cerem milă, El este credincios și drept și ne vine în ajutor. Vedeți? El descoperea Pecetea a șasea în viața noastră, chiar în partea sa introductivă.

Înainte, am crezut că aceasta este partea în care fratele Branham se învârtea în jur ca să ajungă la cele cincisprezece minute în care explica Pecetea, dar acesta este felul în care a început seria Peceților. A început cu predica „Dumnezeu ascuns și

descoperit în simplitate”, iar acolo a spus: „Îmi pare rău că am întârziat, dar a trebuit să căsătoresc un cuplu.” Vedeți? Totul este despre o nuntă, iar după aceea a intrat direct în predarea bisericii, pentru că închina biserica lui Dumnezeu. El a făcut aceasta de-a lungul tuturor Peciților, iar la un moment dat a spus: „Ați putut vedea ce s-a întâmplat?”

În Peciți, el a predicat ispășirea, este adevărat? L-a predicat pe Hristos, care este Ispășirea, venind în scenă; este descoperirea lui Hristos venind jos și a spus: „Băiețelul acela a fost vindecat de leucemie. Ați prins aceasta? Băiatul familiei Collins. Ați prins aceasta?”

Ce este leucemia? O boală a sângelui. Ce era vindecat? Boala sângelui. Ispășirea vindecă boala din sânge, pentru că Hristos a fost restituit bisericii în măsură deplină, Duhul Sfânt vine jos în plinătate. El a vindecat boala de sânge.

Fratele Branham nu spunea povești, ci proceda asemenea lui Isus care umbla cu ucenicii Săi, iar când aceștia Îi puneau o întrebare, le răspundea: „Vă voi spune o pildă.”

O, Doamne, deschide-ne ochii și ajută-ne să vedem ce se întâmplă în jurul nostru.

Tot în Pecetea a șasea, citim:

„Este epoca vulturului care aduce Cuvântul și descoperirea. Toți cei care înțeleg aceasta, să ridice mâna... Vedeți? Aceasta este bine, este în ordine. Vedeți, este bine.

Dacă puteți veni înapoi, sub aceste Peciți, dacă ele vor putea ajunge vreodată... când vor fi deschise, veți putea vedea exact ceea ce face Dumnezeu, ceea ce a făcut și ceea ce va face.”

Nu este El Isus Hristos, Același ieri, azi și în veci? Nu este acesta un Cuvântul veșnic, cu o aplicabilitate veșnică?

Noi spunem: „Doamne, descoperă-ne totul, dă-ne ochi deschiși ca să vedem.” De ce? Pentru că totul este Hristos și Antihristul.

Așadar, ce încercăm să înțelegem? Noi ne uităm la aceste Peciți care deschid Biblia, și în fiecare poveste din Ea Îl putem vedea pe Hristos și pe Antihrist.

Țineți minte că de îndată ce El stabilește un tipar, nu-l mai schimbă niciodată. Înseamnă că dacă pot să văd ce a făcut Antihristul, cum a lucrat cu fiecare dintre credincioși, cum a adus amăgirea, înțeleg că el va face același lucru și astăzi. Dacă pot să văd tactica sa, planul său de luptă, felul său de lucrare, pot vedea felul în care a fost combătut de Domnul în fiecare epocă, iar atunci, mă pot judeca pe mine însumi, pot judeca starea mea și mă pot pune pe mine însumi în Scripturi. De ce? Pentru că Pecițile Îl descoperă pe Hristos și pe Antihrist, pretutindeni de-a lungul Cuvântului; ele deschid planul de luptă al lui Lucifer și Planul de luptă al lui

Mihail, așa că acum știi: „Lucifer va face aceasta tot timpul, iar Hristos va face aceasta.” Aleluia!

În Pecetea a șasea, fratele Branham a vorbit despre Necazul cel mare și despre chemarea celor o sută patruzeci și patru de mii prin cei doi martori. Este adevărat? Despre aceasta este Pecetea a șasea, dar el a petrecut mult timp vorbind și despre altceva, uneori și mai mult de o oră.

Astfel, a început să vorbească despre Necaz și despre cei o sută patruzeci și patru de mii, dar apoi a zis: „Cunoașteți povestea fiului armurierului, al cărui tată avea o fermă în Texas, și care a mers să-și caute o soție.” Vedeți? Dacă tot ceea ce înțelegem din Pecetea a șasea este perioada necazului și cei o sută patruzeci și patru de mii, atunci despre ce vorbea el aici?

Tânărul a mers acolo jos și toate fetele erau aranjate, dar el nu o voia pe niciuna dintre ele. Apoi, a ieșit afară și a început să se uite la stele. Despre ce vorbea el? Se uita la stele, apoi a văzut-o pe această spălătoareasă care era verișoara celorlalte fete, o orfană izgonită. Dar el vedea în ea un caracter, așa că i-a zis: „Nu o vreau pe niciuna dintre fetele acelea pentru că doresc un caracter. Vrei să te căsătorești cu mine?” „O, este prea mult pentru mine!”, a răspuns ea. Însă el a continuat: „Eu te-am ales pe tine. Îți voi construi o casă, apoi mă voi întoarce și te voi lua cu mine.” Ce poveste spunea fratele Branham aici? Povestea lui Hristos și a Miresei Sale. De ce, doar Pecetea a șasea este Pecetea necazului și a celor o sută patruzeci și patru de mii.

Despre ce vorbea el? Fratele Branham a început să despice totul.

Astfel, după ce a plecat tânărul, ea a început să mărturisească, iar verișoarele au început să râdă de ea. Ce se întâmpla? Ea trecea prin prigoană, intra în perioada necazului. Ele râdeau de ea, dar pe măsură ce se apropia timpul venirii lui, fata își pregătea rochia de nuntă, iar când aceasta a fost gata, ele i-au zis: „Copilă proastă, el nu va veni după tine!” Dar ea și-a ținut mărturia cu credincioșie.

Ce este aceasta? El arăta ce va face Consiliul Mondial Bisericesc cu Mireasa, sub influența Peceții a șasea.

Poate ziceți: „Bine, dar Pecetea a șasea este despre cei doi proroci, despre cei o sută patruzeci și patru de mii și despre perioada Necazului.” Atunci de ce a petrecut fratele Branham mai mult de o oră vorbind despre altceva? De ce a făcut aceasta? El vorbea despre Israel și despre Biserică, despre firesc și duhovnicesc. Făcea aceasta pentru că Pecețile deschid taina Scripturilor, iar ele deschid taina vieții noastre.

Fratele Branham a spus: „Mi-ar plăcea să vă arăt totul așa cum mi-a arătat El mie. Eu sunt atât de limitat ca ființă umană, dar dacă ați putea vedea lucrurile care s-au

petrecut în viața mea, în ultimele două săptămâni... Acum pot vedea că Dumnezeu arată totul prin umbre și tipuri. Pot vedea aceasta pretutindeni. Locul în care ne aflăm este minunat, iar voi puteți vedea cum această fată micuță a luat făgăduința și a început să repete ceea ce i-a spus mirele ei, făgăduința că „El va veni după mine, pentru că eu sunt aleasa Lui.”

Așadar, tot ce făcea ea era să repete ceea ce a spus El. Nu propriile ei cuvinte, ci a repetat doar ceea ce a spus El, iar aceasta a adus prigoana tuturor bisericilor verișoare.”

Restul familiei s-a întors împotriva ei și a început s-o condamne, s-o pedepsească și să-și bată joc de ea. De ce? Fratele Branham arăta ce va face Consiliul Mondial al Bisericilor cu Mireasa, cum totul devine din ce în ce mai rău pe măsură ce se apropie timpul plecării ei. De ce? Pentru că dacă trecem prin Pecetea a șasea, ajungem la a șaptea.

Ce face Pecetea a șasea cu evreii? Îi pune în poziție pentru Pomul vieții, pentru a-L primi pe Mesia. Ce ne face Pecetea a șasea nouă? Ne pune la locul nostru. De ce? Pentru că toiagul și nuiaua Ta mă mângâie. De ce? Pentru că noi suntem în Laodicea, într-o stare căzută, cu o natură de scaiete și ne-am lepăda de credință, am deveni leneși și ne-am rătăci. Dar Dumnezeu ne va pune în poziția noastră.

Dumnezeu va aduce Pecetea a șasea, va aduce judecata, iar Solomon va intra în viața noastră și va începe să scoată afară aceasta și aceea, așa încât vom ajunge la: „Vai de mine! Doamne, iartă-mă!”, iar atunci El ne va atinge cu un cărbune încins luat de pe altar și ne va pune înapoi la însărcinarea noastră. Apoi, vom ieși afară mai înțelepți, mai dedicați, mai sinceri.

Ce făcea Dumnezeu cu tânăra din poveste? Toată prigoana venită din partea verișoarelor, toată presiunea venită dinafară, solidifica mărturia ei. O curăța de toate celelalte gânduri ale ei și o făcea să rămână un singur gând: „El mi-a promis că va veni după mine, așa că trebuie să am rochia de nuntă gata când va ajunge aici.”

Ce face El cu noi? Ne curăță, ne îndreaptă atenția spre El, iar dacă va trebui să folosească un toiag, va folosi un toiag, dacă va trebui să folosească un Consiliu Mondial Bisericesc, îl va folosi. De ce? Pentru că trebuie să ne aducă într-o singură poziție și la un singur gând: „El va veni după mine!” Înțelegeți?

Există un singur lucru pe care trebuie să-l mărturisim și asupra căruia trebuie să ne concentrăm: „El a făgăduit că va veni după mine, iar eu trebuie să fiu îmbrăcat(ă) în rochia de nuntă când va ajunge El aici.” Aleluia! De ce? Pentru că noi suntem sub influența Peceții a șasea.

Ce face Domnul? Își pune poporul în poziție.

Gândiți-vă la aceasta!

El i-a spus lui Iov: „Eu fac rana și tot Eu o leg. Eu frâng și tot Eu vindec.” Cine spunea aceasta? Dumnezeu.

Iov avea o problemă: el se întreba de ce a îngăduit Dumnezeu să se întâmple lucrurile prin care a trecut. El nu a spus nimic despre diavolul, nu l-a învinovățit pe Satan și nu l-a acuzat de nimic, ci a spus: „Mâna lui Dumnezeu este asupra mea!” Gândiți-vă la faptul că în profeția lui Ioel, când au fost trimise cele patru lăcuste în patru stadii: ou, larvă, nimfă și adult, scrie că Dumnezeu le-a trimis: „Oștirea Mea cea mare pe care am trimis-o Eu!” Ce au făcut ele? Au distrus Pomul Mireasă. De ce l-au distrus? Pentru că în prima epocă a Bisericii, ei au început să devieze de la Adevăr. Astfel, Dumnezeu a trimis o oștire care să-L distrugă, ca să-L poată reconstrui corect și a spus: „Am trimis oștirea Mea cea mare.” Iar lui Iov i-a spus: „Eu lovesc, Eu dărâm, Eu leg. Eu frâng și Eu leg.” De ce? Pentru că acesta este tiparul lui Dumnezeu.

El este Păstorul cel bun; Păstorul cel bun are toiagul, iar toiagul este pentru a ține oile în poziția lor, pentru că mai mult decât orice contează ca noi să stăm la locul nostru, în poziția noastră, sub acest Cuvânt, îmbrăcați cu haina de nuntă și mărturisind acest Cuvânt. Acesta este lucrul care contează cel mai mult în viața noastră: să stăm în poziția noastră, să stăm unde trebuie să fim, sub Cuvânt, în Trup, acolo unde trebuie să muncim.

De aceea, dacă începem să aducem compromisul în viața noastră pentru că dorim să-i facem pe copiii noștri să se simtă mai confortabil, Dumnezeu nu este aici ca să ne facă să ne simțim confortabil sau ca să-i facă pe copiii noștri să se simtă bine, El nu este aici ca să facă din viața noastră o călătorie frumoasă, ci este aici ca să ne aducă în poziția noastră, ca să ne trezească din amnezia spirituală, ca să ne deschidă Cuvântul, ca să ne pună la locul nostru în acest Cuvânt și să ne țină acolo până când manifestăm ceea ce am fost rânduși să manifestăm pe această planetă. Dumnezeu nu este aici pentru amuzament, pentru distracție, ci pentru ca noi să slujim scopului Său. De multe ori când aud această muzică modernă, care nu este nimic altceva decât rock-and-roll, mă întreb cine primește slavă în această închinare? Cine este mulțumit? Pe placul cui este? A Celui căruia trebuie să i se aducă închinare sau închinătorului? Noi aflăm că majoritatea lucrurilor care sunt numite „închinare”, sunt doar pe placul închinătorului și nu au nimic a face cu Cel Căruia trebuie să i se aducă închinare și realizăm că și noi putem cădea în aceeași capcană în viețile noastre.

Viețile noastre ar trebui să fie vieți de închinare, vieți de sacrificiu, pentru că vom împărăți împreună cu El numai dacă vom suferi împreună cu El. Aceasta spune



Biblia.

Așadar, noi aflăm că acum ne putem închina lui Dumnezeu într-un fel care este pe placul închinătorului: „Pot trăi în compromis și să fiu totuși credincios Mesajului. Pot devia puțin de la Cuvânt pentru că nu mă simt confortabil dacă păstrez linia dreaptă. Deci, voi găsi o cale care să fie mai confortabilă pentru mine, pentru că mărturisesc Mesajul și vin la biserică dar încă nu mă simt confortabil.” Ceea ce se va întâmpla este că veți devia de la Cuvânt, iar El va trimite oștirea Sa cea mare, cele patru stadii ale lăcustei: ou, larvă, nimfă și adult, iar ele vă vor nimici, nu va mai rămâne nimic pentru ca El să vă poată ridica din nou. El va face aceasta pentru că sunteți înafara însărcinării, ați trecut pe lângă ea, sunteți înafara Cuvântului. O mică deviere înseamnă a fi înafara Cuvântului.

Așadar, noi vedem că Dumnezeu ne pune în mod constant la locul nostru, dar noi continuăm să spunem: „Diavolul face aceasta! Diavolul face aceasta! Diavolul face aceasta!” Cel ce face aceasta este Dumnezeu care vrea să ne pună la locul nostru, în poziția noastră, dar noi dăm vina pe diavolul.

lov nu a dat vina pe diavol.

Astfel, vedem că Pecetea a șasea ne deschide ochii față de lumea noastră și începem să înțelegem cine suntem, ce suntem și ce trebuie să facem.

Să mai citim puțin din mesajul „Eu știu”:

„Trebuie să fiu dus Acasă în cer, pe un pat de flori,

În timp ce alții au luptat pentru a câștiga premiul

Și au navigat pe mări însângerate?

Noi cerem alinare și pace, dar Dumnezeu ne-a dat ceea ce are mai bun: încercări și neazuri. Aceasta este mai bine decât alinare și pace. Alinarea noastră este dincolo de Râu.

Copiii evrei L-au văzut stând printre ei pe Unul care semăna cu Fiul lui Dumnezeu, numai atunci când au fost siliți să intre în cuptorul de foc, una din cele mai puternice încercări. Necazul lor a făcut ca Fiul lui Dumnezeu să stea printre ei, ca să îndepărteze acel val de căldură.”

Noi dorim ca Fiul lui Dumnezeu să stea printre noi? Atunci să ne pregătim pentru cuptorul în flăcări.

„Numai când au intrat în foc, a apărut Mângâietorul.

Daniel a hotărât în inima sa că el nu se va murdări cu lucrurile lumii, așa că a fost trecut printr-o încercare: dacă se va ruga lui Dumnezeu, va fi aruncat în groapa cu lei. Dar când situația s-a încins și a fost aruncat în groapa cu lei, Daniel L-a văzut pe Îngerul Domnului stând lângă el și ținându-i departe. Marele Stâlp de Foc stătea între el și lei. El a trecut prin încercări, ispite și neazuri pentru că a știut că

Dumnezeul lui era capabil să-l izbăvească din orice situație.

Numai după ce Avraam a văzut pământul devenind arid din pricina secetei și după ce Lot s-a despărțit de el și a mers jos, ca să trăiască confortabil în lume; numai după ce a auzit plânsetul și strigătul păzitorilor turmelor sale, care nu aveau iarbă pentru vitele sale și totuși a rămas în țara pe care i-a dat-o Dumnezeu și în care trebuia să stea; după ce a fost încercat până când răbdarea lui a ajuns la capăt, după ce încercarea s-a terminat, el a vorbit față în față cu Elohim.”

De ce? Pentru că Pecetea a șasea va duce întotdeauna la Pecetea a șaptea.

„Numai după ce a suferit toate încercările și a trecut prin toate necazurile, Dumnezeu i s-a arătat în chip de Om și i-a spus că era căsătorit, că numele soției sale era Sara și că ea a râs de El în cortul care se afla în spate. Acolo, Avraam L-a numit Elohim, dar aceasta s-a întâmplat după încercare și necaz.

Oh, dacă Biserica s-ar putea trezi astăzi, ca să vadă că după necazuri, încercări, râsete, batjocuri sau alte lucruri prin care a trecut și biserica rusalistică, noi îl vedem pe Dumnezeu în mijlocul nostru, făcând semne și minuni mari...

...Ne-ar lua mult din serviciul nostru de dimineață, ca să vorbim despre acești oameni mari care au trecut prin încercări și L-au văzut pe Dumnezeu. Ei au trecut prin încercări și au văzut Îngeri. Ei au trecut prin încercări și descoperiri și au văzut semne, minuni și alte lucruri.

Oh, dar niciunul dintre ei nu a văzut ceea ce a văzut Iov! Toți acești bărbați care au văzut Îngeri, care L-au văzut pe Dumnezeu și toate aceste lucruri, nu au văzut niciodată nimic care să ne ofere o nădejde dincolo de mormânt, dar Iov a văzut învierea. El a văzut Paștele, a văzut ceea ce mângâie orice inimă, iar atunci a spus: „Oh! Aș vrea ca vorbele mele să fie scrise, să fie scrise într-o carte; aș vrea să fie săpate cu un priboi de fier și cu plumb în stâncă pe vecie...” (Iov 19.23-24).

Totul s-a întors împotriva lui. Nici chiar slujitorii lui nu-i mai vorbeau. Soția lui era o străină și iată-l stând acolo pe un morman de cenușă, în acea mare încercare, iar biserica a venit și i-a întors spatele timp de șapte zile. Nimeni nu-l mângâia.”

Unde se afla el? În Pecetea a șasea.

„Atunci el a văzut o vedenie cu Paștele și a strigat: „Știu că Răscumpărătorul meu este viu și că în zilele din urmă, Se va arăta pe pământ. Eu știu. O, dacă cuvintele mele ar fi săpate cu un priboi de fier în stâncă pentru ca ele să nu pălească niciodată, pentru că eu știu că Răscumpărătorul meu trăiește. Eu știu. Eu știu.” Noi putem privi la încercările lui Iov, la toate lucrurile prin care a trecut și la tot ceea ce s-a întâmplat.

În cartea lui Iov este un verset care spune: „De șase ori te va izbăvi din necaz și de șapte ori nu te va atinge răul.” (În limba engleză scrie: „Timp de șase zile vei fi

încercat, dar în a șaptea zi, nu se va atinge nici un rău de tine.”). (Iov 5.19).

De ce? Ce a primit Iov după ce a trecut prin încercările sale, prin prigoana suferită? El a primit exact ceea ce a primit Isaia, a primit o vedenie proaspătă a Domnului, iar atunci a spus: „Eu știu. Chiar dacă viermii vor nimici acest trup, chiar în acest trup Îl voi vedea.” Aleluia!

Noi trebuie să înțelegem că Dumnezeu deține controlul tuturor lucrurilor. Și ce face El? Ce face Pecetea a șasea? Ne pune la locul nostru, în poziția noastră. Ea face pentru Mireasa lui Isus Hristos exact ceea ce face pentru Israel. Astfel, dacă Pecetea a șasea îl pune pe Israel la locul lui, în poziția lui, atunci o pune și pe Mireasa Sa la locul ei, în poziția ei. Aleluia!

Puteți vedea că Pecetea a șasea este mai mult decât trei ani și jumătate de necaz? Există o perioadă de necaz și în viața noastră, o încercare și o suferință a sufletului, care va aduce în viața noastră o naștere din nou. Este ca și cum pământul este ars și apoi readus din nou la viață. Dacă am ajuns la nașterea din nou, am ajuns la arderea pământului vechi și la aducerea la viață a noii creații.

Dumnezeu continuă să ne aducă la acest tipar al Pecetii a șasea care ne duce la Pecetea a șaptea, dar noi spunem: „Aceasta este prea mult pentru mine. De ce mi s-a întâmplat aceasta? Nu este corect!” Nu uitați că cel care spune aceasta este Cain.

Dacă suntem un copil al lui Dumnezeu, în viața noastră nu vine nimic fără să treacă mai întâi pe la biroul sfânt al lui IaHVeH, fiindcă El semnează fiecare încercare din viața noastră. Dar noi spunem: „Cineva mi-a făcut rău! Cineva s-a comportat așa și așa cu mine!”

Prieteni, Dumnezeu încearcă să ne pună la locul nostru, de aceea ar trebui să îngenunchem și să spunem: „Mulțumesc, Doamne, pentru această încercare. Mulțumesc pentru batjocură, pentru pedeapsă. Ajută-mă să mă ridic de aici și pune-mă în poziția hotărâtă pentru mine, pune-mă exact unde trebuie să fiu.”

De aceea, orice copil care a avut o creștere disciplinată, care a fost crescut cu granițe și care a avut părinți care să-l pună la locul lui, se va întoarce și va spune: „Mulțumesc, mamă, mulțumesc, tată. Îți mulțumesc pentru că nu te-ai abținut, ci m-ai pedepsit și ai avut grijă de mine, pentru că m-ai ținut pe linia dreaptă.” Ei au folosit Pecetea a șasea ca să ne pună înapoi în poziția noastră.

Apoi, ajungem la timpul când avem și noi o familie și copii și spunem: „Oh, sunt atât de recunoscător!” Dar când Dumnezeu ne pune înapoi la locul nostru, în poziția noastră, noi spunem: „Nu este corect! Este prea mult! De ce îmi fac una ca asta? De ce mi se întâmplă aceasta?” Vedeți? Ar trebui să spunem: „Îți mulțumesc, Doamne. Te rog să mă pui în poziția mea. Dacă sunt greșit, dacă nu sunt la locul

meu, dacă gândesc greșit sau procedez greșit, arde-mă, fă-mă una cu pământul și reînnoiește-mă.” Acesta este singurul lucru la care se poate gândi cel ales, pentru că vrea să ajungă în Țară. Noi dorim să găsim moștenirea noastră și să intrăm în posesia ei.

În acest timp de sfârșit, există o Tragere, Ceva care îi atrage pe sfinții lui Dumnezeu. Ce îi atrage? Cuvântul. Cuvântul cheamă numele lor. La ce ne cheamă? Să intrăm în poziția noastră, să ne ocupăm locul.

Israelul este chemat înapoi la locul său. Priviți ce se întâmplă sub Pecetea a șasea. Ei sunt chemați înăuntru, iar fratele Branham spune că în Apocalipsa capitolul 7 sunt enumerați: „Din seminția aceasta, atâtea mii; din seminția cealaltă, atâtea mii.” Ce înseamnă aceasta? Când rostim numele seminției, ei știu exact ce porțiune din pământ este a lor. Ei știu ce parte din Cuvânt le aparține lor și știu ce ar trebui să facă în acea parte a pământului: „Aici, creștem grâu; aici pescuim.” Este o punere, o așezare pozițională, iar fratele Branham a spus: „Când vom ajunge la acest timp, ei nu vor mai ști de care seminție aparțin.” Evreii au fost risipiți, iar genealogiile lor s-au pierdut, așa că nu mai știu dacă fac parte din seminția lui Benjamin, a lui Neftali sau din care seminție fac parte. Dar cine îi va pune la locul lor, în poziția lor? Cei doi proroci din Apocalipsa 11. Ei își vor auzi numele și astfel își vor afla locul în Trup, sub o slujbă profetică, sub ungera Vulturului, sub Pecetea a șasea. Ce se va întâmpla? Li se va spune: „Voi, cei douăsprezece mii, voi faceți parte din Neftali” Astfel, de îndată ce va fi rostit numele Neftali, ei vor ști care porțiune din pământul țării le-a fost dată de către Moise, vor ști ce trebuie să facă și care este însărcinarea lor. Ei vor fi chemați sub însărcinarea Vulturului și li se va spune: „Voi sunteți din Neftali, voi sunteți Iuda, voi sunteți din Benjamin.”

Ce va face Pecetea a șasea? Îi va pune la locul lor, în poziția lor, în țara lor. Dar mie și ție ce ne face Pecetea a șasea? Ne pune la locul nostru în Cuvânt, de aceea, de fiecare dată când ieșim din Cuvânt, toiagul Lui ne pune înapoi la locul nostru, pentru că există un loc care a fost rânduit mai dinainte pentru mine și la fel pentru tine, în acest Cuvânt. Astfel, înainte ca să aibă loc răpirea, Dumnezeu ne va avea pe fiecare dintre noi, la locul nostru, împlinind partea noastră din Cuvânt.

Ce îi duce pe cei aleși la locul lor? Țineți minte că Pecetea a șasea îi pune pe cei aleși la locul lor, și tot ea îi duce pe ceilalți la bătălia de la Armagedon. Cei aleși își ocupă poziția sub Pecetea a șasea, și tot ea nimicește orice altceva.

Prieteni, este bine să facem parte din cei aleși.

Știți de ce plâng toți sub Pecetea a șasea și spun: „Stâncilor, cădeți peste noi și ascundeți-ne de mânia Mielului!”? Ei sunt generația lui Cain. Dar cei aleși spun:

„Doamne, zdrobește-mă, trănțește-mă la pământ și iartă-mă.” Ei nu se ascund de Miel în peșteri și în gropi, ci aleargă la El și spun: „O, Mielule al lui Dumnezeu, judecă-mă de la Tronul Tău. O, Solomon, curăță-mă prin cărbunele Tău aprins, îndepărtează toată nelegiuirea mea și pune-mă la locul meu în țara mea. Ajută-mă să trăiesc în locul ales de Tine, în locul în care m-ai chemat, fără compromis și fără să deviez nici un pas. O, Mielule al lui Dumnezeu, îngăduie să vin sub judecățile Mielului!” Dacă aceasta este atitudinea aleșilor, ei vor veni la o altă judecată.

Fratele Branham a încheiat Pecetea a șasea cu o poveste. Astfel, a spus:

„Aș vrea să vă spun ceva. Nu am mai spus niciodată aceasta în public.”

Imediat se aprinde un beculeț pentru că el urma să spună o altă poveste care nu avea a face cu Necazul cel mare.

„Zilele trecute am avut o vedenie în care stăteam cu un grup de oameni. Acolo era un tron mare, iar Hristos stătea acolo. Ei chemau nume ca: Orman Neviile. Cei chemați pășeau în față, iar ceilalți îi băteau cu mâna pe urmă spunând: „Bravo, Domnul să te binecuvânteze, frate.” Ei pășeau în față și li se spunea: „Intră în bucuriile Domnului, slujitorul Meu credincios.”, iar ei intrau într-o Lumină.”

Despre ce vorbește el aici? Despre Pecetea judecății. Despre ce judecată vorbește fratele Branham aici? Despre scaunul de judecată al lui Hristos, unde cei aleși își primesc răsplata, pentru că Pecetea judecății ne curăță și ne pune la locul nostru, astfel încât atunci când vom ajunge dincolo de această viață, când vom ajunge la scaunul de judecată al lui Hristos, nu va fi pierdut niciunul dintre ai Săi.

Aceasta nu este judecata de la tronul alb, ci este judecata răsplătirii, sau mai bine zis, răsplătirea celor aleși.

Așadar, fratele Branham a încheiat Pecetea a șasea cu această vedenie, și a spus:

„Aș vrea să vă spun ceva ce nu am mai spus niciodată în public.”, și a vorbit despre judecata de la scaunul de judecată a lui Hristos, despre răsplătirea Sa.

Eu spun: „Doamne, lasă ca Pecetea a șasea să-și facă lucrarea în mine, lasă ca scaunul de judecată să mă curețe. Îngăduie ca toiagul și nuiaua Ta să mă mângâie și să mă pună la locul meu.”

Prieteni, mai vreți să evitați pedeapsa Domnului, după ce ați auzit aceasta? De ce vă luptați împotriva mâinii Domnului care aduce pedeapsa? De ce vă luptați cu mustrarea de la amvon, de ce vă luptați cu mustrarea Mesajului, când tot ceea ce vrea El este să vă pună la locul vostru ca să puteți manifesta Cuvântul?

Evreii au trecut prin Holocaust. Înțelegem noi aceasta? Ei au murit cu milioanele, dar aceea a fost mâna duioasă a lui IaHVeH care a venit să-i pună la locul lor, ca să primească Pomul Vieții. Ce nesăbuiță din partea lor să-l spună Domnului: „Doamne, sunt mânios pe Tine din cauza aceasta!”

Acea a fost mâna iubitoare a lui IaHVeH. Era Dumnezeu care aducea la locul lui un popor întreg ca să-L poată primi pe Mesia.

Prieteni, ce drept avem noi să ridicăm pumnul spre Dumnezeu și să-I spunem: „Doamne, de ce sunt în încercarea aceasta? De ce trec prin necazul acesta?”

Nu ridicați pumnul spre Dumnezeu, ci spuneți: „Doamne, curăță-mă cu Focul de pe altarul Tău. O, Mielule al lui Dumnezeu, curăță inima mea și pune-mă la locul meu, pentru că într-o zi doresc să vin la judecata pe care a văzut-o fratele Branham la sfârșitul Peceții a șasea, la judecata răsplătirii, la împărțirea răsplătirii de la scaunul de judecată a lui Hristos.”

Acolo, profetul a pășit pe acea platformă și nu-i venea să creadă că a fost strigat și numele său. El nu se aștepta la aceasta, iar când a mers acolo sus, toți îl băteau cu mâna pe umăr și îi spuneau: „Domnul să te binecuvânteze, frate Branham! O, fratele meu!” El s-a urcat acolo sus și se pregătea să pășească în Lumină, dar atunci a simțit că cineva îl cuprinde de braț. S-a uitat și era Hope. Atunci altcineva l-a prins de celălalt braț. S-a uitat și era Meda. Și toți trei au pășit împreună înăuntru.

Doamne, pune-ne la locul nostru. Eu doresc din inimă să ajung la judecata aceea, la judecata răsplătirii, dar nu voi reuși niciodată dacă nu voi îngădui ca Pecetea a șasea să mă pună la locul meu.

Prieteni, noi trebuie să ne supunem sub mâna puternică a lui IaHVeH.

Să ne ridicăm cu toții în picioare. Nu am reușit să parcurg tot ceea ce mi-am propus, dar mă rog ca Duhul Sfânt să vă descopere ceea ce nu am putut să vă spun.

Aș vrea să ne întoarcem să citim Pecețile din nou, pentru că Dumnezeu deschide taina vieții noastre și ne pune la locul nostru în Cuvântul Său. De ce? Pentru că fratele Branham a spus: „Harul de răpire se află pe acele casete.” Despre ce casete vorbește el? Despre descoperirea celor șapte Peceți, despre Tainele care au fost pecetluite acolo.

Ce se află acolo, ce cuprind ele? Ceva care deschide taina vieții noastre, ceva care deschide Cuvântul, așa că spunem: „Doamne, dă-ne mai mult din aceasta.”

Prieteni, Dumnezeu este bun cu noi. Descoperirea nu se oprește niciodată pentru copiii lui Dumnezeu. Noi suntem foarte limitați aici, dar chiar și așa, Dumnezeu ne-a iubit atât de mult încât continuă să Se descopere. Când vine, Pecetea a șasea nu este deloc plăcută. Mâna apăsătoare a Domnului nu este plăcută, dar rezultatul ei este glorios, iar noi nu vrem să pierdem aceasta pentru nimic în lume. Amin.